

Мара скрива можа под дрѣхата си и отваря.

Дрина II влиза и гледа изпитателно Мара.

/Дълго мълчание /

Мара. Защо те викаха ?

Дрина. Нищо... Нищо!

Мара. Доспа ми се... Хайде да си лѣгаме.

Др. То се съмва вѣки !

Мара. Нищо. Азъ ще спя тоя день. Ненскамъ никого да виждамъ.

Др. / Хванала рѣцѣтъ на Мара/ Поуспокой ли се, чедо ?

Мара. Моето спокойствие се видѣло що щѣло !

Др. / укорно/ Гледай приказки ! Че приказва ли се тѣй ! /за да отклони разговора / Огньовѣтъ вѣки гаснатъ по билото...Какво бѣше нощесъ: огньове, огньове...Щѣло Тѣрново свѣтеше!...Лѣкий гайдигѣ!

/ Вслушана/ Ей още се чуватъ !.

Мара. Разгулни тържества по мойто погребение, майко!

Др. Не говори тѣй, чедо! Ехъ, народъ е то ! Разчуло се, че миръ ще има - може ли да не се радватъ!

Мара. А ако знаѣха, че най добрия синъ на Бѣлгария е мъртавъ !

Др. Не споменувай, чедо, мъртвото! Забрави всичко! на ли щѣла нощъ все това ни бѣше приказката. какво отъ това? Да го приказваме година - пакъ не можемъ го вдигна!

Мара. / Злокобно / Азъ !...

Др. / Загадва косата ѝ / трѣбва да забравишъ всичко, що е било. Ти си още млада. прѣдъ тебе...

Мара. / Прѣсича я/ остави тия думи, майко. По добръ, погали ми косата. тѣй искамъ да ме гали близка рѣка...

Др. Стига да искашъ, чедо! - / Почва да гладя косата ѝ /

Мара. Така !.. Какъ нѣжно гали майчина рѣка ! Гладя, милвай косата ми, майко!- Милвай, че тѣй е измѣнена душата ми.

Др. Знамъ чедо !

Мара. Милвай ме...че никога, азъ нѣма вече да усѣдамъ твоята дѣсница да се допира до моето чело ! /Взема скута на кожухѣто ѝ и го допира до лицето си / никога вече нѣма да си гуна лицето до твоитѣ топли и мекѣ скути!

Др. Ехъ, чедо, защо такова мисли! Защо да разтѣжвашъ и тѣй наранено сърдце !

Мълчание.